

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোক সময়মতে নিজৰ ঘৰলৈ উভতি যাব লাগিব সেইকাৰণে স্মৰণৰ গতি বঢ়োৱা, এই দুখধামক পাহৰি শান্তিধাম আৰু সুখধামক স্মৰণ কৰা"

প্ৰশ্ন: কোনটো গুট (গোপন) ৰহস্য তোমালোকে মানুহক শুনাতে তেওঁলোকৰ বুদ্ধিত আলোড়নৰ সৃষ্টি হ'ব?

উত্তৰ: তেওঁলোকক এইটো গুট ৰহস্য শুনোৱা যে আত্মা অতি সূক্ষ্ম বিন্দু হয়, সেই আত্মাতে ফ'ৰেভাৰ (চিৰকালৰ) পাৰ্ট (ভূমিকা) ভৰি আছে, যি ভূমিকা পালন কৰিয়েই থাকে। কেতিয়াও ভাগৰি নপৰে। মোক্ষ কোনেও পাব নোৱাৰে। মানুহে বহুত দুখ দেখি কয় - মোক্ষ পালেই ভাল, কিন্তু অবিনাশী আত্মাই ভূমিকা পালন নকৰাকৈ থাকিবই নোৱাৰে। এই কথাষাৰ শুনিলে তেওঁলোকৰ অন্তৰত আলোড়নৰ সৃষ্টি হ'ব।

ওঁম শান্তি। মৰমৰ আত্মিক সন্তানসকলক পিতাই বুজায়, ইয়াত তোমালোক হৈছা আত্মিক সন্তান। পিতাই নিতৌ বুজায়, এই সংসাৰত দুখীয়াৰ কিমান দুখ আছে, এই বানপানী আদি আহিলে তেতিয়া দুখীয়াৰ দুখ হয়, তেওঁলোকৰ বয়বস্তু আদিৰ কি অৱস্থা হয়। দুখতো হয়েই নহয় জানো? অপাৰ দুখ। ধনীসকলৰ সুখ আছে কিন্তু সেয়াও অলপ সময়ৰ বাবেহে। ধনীসকলৰো বেমাৰ হয়, মৃত্যুও বহুত হয় - আজি অমুক মৰিল, আজি এইটো হ'ল। আজি প্ৰেচিডেণ্ট (ৰাষ্ট্ৰপতি) হৈ আছে, কাইলৈ আসন এৰিবলগীয়া হয়। সকলোৱে আগুৰি লৈ তেওঁক পদচ্যুত কৰে। এয়াও দুখেই হয়। পিতাই কৈছে - দুখৰো তালিকা উলিওৱা, এই দুখধামত কি-কি প্ৰকাৰৰ দুখ আছে। তোমালোক সন্তানসকলে সুখধামৰ বিষয়েও জানিছা, জগতৰ লোকসকলে একোৱেই নাজানে। দুখধাম আৰু সুখধামৰ পাৰ্থক্য তেওঁলোকে কৰিব নোৱাৰে। পিতাই কয় - তোমালোকে সকলোবোৰ জানিছা, এইটো মানি ল'ব যে যথাযথ সঁচা কথাই কয়। ইয়াত যিসকলৰ ডাঙৰ-ডাঙৰ ভৱন আছে, উৰাজাহাজ আদি আছে, তেওঁলোকে ভাবে কলিয়ুগৰ এতিয়াও 40 হাজাৰ বছৰ বাকী আছে। তাৰ পিছতহে সত্যযুগ আহিব। ঘোৰ অন্ধকাৰত আছে। এতিয়া তেওঁলোকক সমীপত আনিব লাগে। অলপ সময়হে বাকী আছে। ক'ত লাখ বছৰ বুলি কয়, ক'ত তোমালোকে পাঁচ হাজাৰ বছৰ বুলি সিদ্ধ কৰি শুনোৱা। এই 5 পাঁচ হাজাৰ বছৰৰ পিছত চক্ৰ পুনৰাবৃত্তি হয়। ড্ৰামা জানো লাখ বছৰৰ হ'ব। তোমালোকে বুজি পাইছা যে যি হয় সেয়া 5 হাজাৰ বছৰৰ ভিতৰতে হয়। গতিকে এই দুখধামত বেমাৰ আদি সকলো হয়। তোমালোকে মুখ্য অলপ কথাই লিখি দিয়া। স্বৰ্গত দুখৰ নামেই নাই। এতিয়া পিতাই বুজায় - মৃত্যু সন্মুখত থিয় হৈ আছে, এয়া সেই গীতাৰ আখ্যানেই চলি আছে। নিশ্চয় সংগমযুগতে সত্যযুগৰ স্থাপনা হ'ব। পিতাই কয় যে মই ৰজাৰো ৰজা কৰি তোলাঁ তেন্তে নিশ্চয় সত্যযুগৰে নহয় জানো। পিতাই ভালদৰে বুজায়।

এতিয়া আমি সুখধামলৈ যাওঁ। পিতাই লৈ যাব লাগে। যিয়ে নিৰন্তৰ স্মৰণ কৰে তেওঁৱেই উচ্চ পদ পাব, তাৰ বাবে পিতাই যুক্তি (উপায়) শুনাই থাকে। স্মৰণৰ গতি বঢ়োৱা। কুস্তৰ মেলাতো সময়মতে যাব লাগে। তোমালোকো সময়মতে যাব লাগিব। এনেকুৱা নহয় যে খৰখেদাকৈ গৈ পাবাগৈ। নহয়, এই খৰখেদা কৰাটো নিজৰ হাতত নাই। এয়াতো ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। গোটেই মহিমা ড্ৰামাৰে। ইয়াত দুখ দিয়া কিমান জীৱ জন্তু আছে। সত্যযুগত এইবোৰ নাথাকে। অন্তৰত খেয়াল কৰিব (ভাবি চাব) লাগে - তাত এইটো-এইটো থাকিব। সত্যযুগতো স্মৃতিলৈ আহে নহয় জানো। পিতাই সত্যযুগৰ স্থাপনা কৰে। অন্তিমত গোটেই জ্ঞান সাৰ ৰূপত বুদ্ধিত আহি যাব। যেনেকৈ বীজ কিমান সূক্ষ্ম আৰু বৃক্ষ কিমান ডাঙৰ হয়। সেয়াতো হৈছে জড় বস্তু, এয়া হৈছে চৈতন্য। ইয়াৰ বিষয়ে কোনেও নাজানে, কল্পৰ আয়ুস বহুত দীঘলীয়া কৰি দিছে। ভাৰতেই বহুত সুখ পায় তেন্তে দুখো ভাৰতেই পায়। ৰোগ আদিও ভাৰততে অধিক। ইয়াত ম'হৰ দৰে মানুহ মৰে, কিয়নো আয়ুস চুটি। ইয়াত চাফাই কৰোঁতা আৰু বিলাতত চাফা কৰোঁতাসকলৰ মাজত কিমান পাৰ্থক্য আছে। বিলাতৰ পৰা গোটেই আৱিষ্কাৰবোৰ ইয়ালৈ আহে। সত্যযুগৰ নামেই হৈছে পেৰাডাইজ (স্বৰ্গ)। তাত সকলো সত্যপ্ৰধান হয়। তোমালোকৰ সকলোবোৰ সাক্ষাৎকাৰ হ'ব। এয়া হৈছে সংগমযুগ য'ত পিতা বহি আমাক বুজায়, বুজাই থাকিব, নতুন-নতুন কথা শুনাই থাকিব। পিতাই কয় - দিনে-প্ৰতিদিনে গুট-গুট কথা শুনোঁ। আগতে জানো জানিছিলো যে বাবা ইমান সূক্ষ্ম বিন্দু, সেই সূক্ষ্ম বিন্দুতেই চিৰকালৰ গোটেই ভূমিকা ভৰি আছে। তোমালোকে ভূমিকা পালন কৰি আহিছা, তোমালোকে যিকোনো লোককে শুনাতে তেওঁলোকৰ বুদ্ধিত আলোড়নৰ সৃষ্টি হ'ব যে এওঁলোকে কি কয়, ইমান সূক্ষ্ম বিন্দুত গোটেই ভূমিকা ভৰি আছে, যি পালন কৰিয়েই থাকে, কেতিয়াও ভাগৰি নপৰে!। কোনেও নাজানে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে বুজি গৈ থাকা যে আধাকল্প হৈছে সুখ, আধাকল্প হৈছে দুখ। বহুত দুখ দেখা বাবেই মানুহে কয় - ইয়াতকৈতো মোক্ষ পোৱাই ভাল। যেতিয়া তোমালোক সুখত, শান্তিত থাকিবা তাত এনেকৈ ক'বা জানো? এই গোটেই জ্ঞান

এতিয়া তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে। যিদৰে পিতা বীজ হোৱাৰ কাৰণে তেওঁৰ গোটেই বৃক্ষৰ জ্ঞান আছে। বৃক্ষ মডেলৰ (চানেকী) ৰূপত দেখুৱাইছে। ডাঙৰকৈ জানো দেখুৱাব পাৰিব! বুদ্ধিত গোটেই জ্ঞান আহি যায়। গতিকে তোমালোক সন্তানসকলৰ কিমান বিশাল বুদ্ধি হ'ব লাগে। কিমান বুজাবলগীয়া হয় - অমুক-অমুক ইমান সময়ৰ পিছত আকৌ ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহে, এইখন কিমান ডাঙৰ বিশাল ড্ৰামা। এই গোটেই ড্ৰামাখন কেতিয়াও কোনেও চাবও নোৱাৰে। ইমপৰ্চিব'ল (অসম্ভৱ) হয়। দিব্য দৃষ্টিৰেতো ভাল বস্তু চোৱা হয়। গণেশ, হনুমান এই সকলোবোৰ হৈছে ভক্তি মাৰ্গৰ। কিন্তু মানুহৰ সেইবোৰৰ প্ৰতি ভাৱনা জাগি উঠিছে, গতিকে এৰিব নোৱাৰে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে, কল্পৰ আগৰ দৰে পদ পাবৰ বাবে পঢ়িব লাগে। তোমালোকে জানা যে প্ৰত্যেকেই পুনৰ্জন্মতো ল'বই লাগিব। কেনেকৈ চিড়ি তললৈ নামি আহিলা এয়াতো সন্তানসকলে জানিছে। যিয়ে নিজে জানে তেওঁ আনকো বুজাবলৈ লাগি যাব। কল্পৰ আগতেও এয়াই কৰিছিল। এইদৰে যাদুঘৰ সাজি কল্পৰ আগতেও সন্তানসকলক বুজাইছিল। পুৰুষাৰ্থ কৰি থাকে আৰু কৰিয়ে থাকিব। ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। এনেকৈতো বহুত হৈ যাব। অলিয়ে-গলিয়ে, ঘৰে-ঘৰে এই স্কুল হ'ব। মাত্ৰ ধাৰণা কৰাৰ কথা। এনেকৈ কোৱা যে তোমালোকৰ দুজন পিতা আছে, ডাঙৰ কোনজন হ'ল? তেওঁকেই মিনতি কৰে - দয়া কৰা, কৃপা কৰা। পিতাই কয় - খুজিলে একো নাপাব। মইতো পথ দেখুৱাই দিছো। মই আহোঁৱেই মাৰ্গ-দৰ্শন কৰাবলৈ। গোটেই বৃক্ষৰ জ্ঞান তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে।

পিতাই কিমান পৰিশ্ৰম কৰি থাকে। বাকী অলপ সময় আছে। মোক সেৱাধাৰী সন্তান লাগে। ঘৰে-ঘৰে গীতা পাঠশালা হ'ব লাগে। বাকী চিত্ৰ আদি ৰাখিব নালাগে, কেৱল বাহিৰত লিখি দিয়া। এই বেজেই হৈছে চিত্ৰ। অন্তিমৰ ফালে এই বেজেই তোমালোকৰ কামত আহিব। ইঙ্গিতৰ কথা। বুজিব পৰা যায় যে বেহদৰ পিতাই নিশ্চয় স্বৰ্গহে ৰচিব। গতিকে পিতাক স্মৰণ কৰিলে তেতিয়াহে স্বৰ্গলৈ যাবা নহয় জানো। এইটোতো বুজি পোৱা যে আমি পতিত, স্মৰণৰ দ্বাৰাহে পাৱন হ'ম অন্য কোনো উপায় নাই। স্বৰ্গ হৈছে পাৱন সৃষ্টি, স্বৰ্গৰ মালিক হ'বলৈ হ'লে নিশ্চয় পাৱন হ'ব লাগিব। স্বৰ্গলৈ যাবলগীয়াসকলে আকৌ নৰকত কেনেকৈ ডুবিব সেইকাৰণে কোৱা হয় মনমনাভৱ। বেহদৰ পিতাক স্মৰণ কৰিলে অন্তিমৰ স্থিতি অনুসৰিয়ে গতি হৈ যাব। স্বৰ্গলৈ যাওঁতাসকল জানো বিকাৰগ্ৰস্থ হ'ব। ভক্ত লোকসকল বৰ বেছি বিকাৰত নাযায়। সন্ন্যাসীয়েও এনেদৰে নকয় যে পবিত্ৰ হোৱা কিয়নো নিজেই বিবাহ আদি সমাপন কৰি দিয়ে। তেওঁলোকে গৃহস্থীসকলক কয় - মাহত এবাৰ বিকাৰত যোৱা। ব্ৰহ্মচাৰীসকলক এনেকৈ নকয় যে তোমালোকে বিয়া কৰাব নালাগে। তোমালোকৰ মাজতো গন্ধৰ্ব বিবাহ কৰে আকৌ দ্বিতীয় দিনাই খেলা শেষ কৰি দিয়ে। মায়াই বহুত আকৰ্ষিত কৰে। তথাপি পবিত্ৰ হ'বৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ এই সময়তে কৰা হয়, তাৰ পিছত হৈছে প্ৰালঙ্ঘ। তাততো ৰাৱণ ৰাজ্যই নাই। ক্ৰিমিনেল (বিকাৰী) খেয়ালেই (ভাৱনাই) নাথাকে। ৰাৱণে ক্ৰিমিনেল (বিকাৰী) কৰি তোলে। শিৱবাবাই চিভিল (সভ্য) কৰি তোলে। এয়াও মনত পেলাব লাগে। ঘৰে ঘৰে ক্লাচ (পাঠ দান) হ'লে তেতিয়া সকলোৱে বুজাওঁতা হৈ যাব। ঘৰে-ঘৰে গীতা পাঠশালা খুলি ঘৰৰ লোকসকলকো শুধৰাব লাগে। এনেকৈ বুদ্ধি হৈ থাকিব। সাধাৰণ আৰু দৰিদ্ৰ, তেওঁলোক যেন সহপাঠীৰ দৰে। ডাঙৰ-ডাঙৰ ব্যক্তিসকলৰ সৰু-সৰু মানুহৰ সংসংগত আহিবলৈ লাজ লাগিব কিয়নো এনেকৈ শুনিছে যে তাত যাদু আছে, ভাই-ভনী কৰি দিয়ে। হেৰ' এয়াতো ভাল কথা নহয় জানো। গৃহস্থীত কিমান জঞ্জাল আছে। আকৌ কিমান যে দুখী হয়। এয়া হৈছেই দুখৰ সংসাৰ। অপাৰ দুখ আছে আকৌ তাত সুখো অপাৰ হ'ব। তোমালোকে তালিকা তৈয়াৰ কৰাৰ বাবে যত্ন কৰা। 25-30 মুখ্য-মুখ্য দুখৰ কথা লিখি উলিওৱা।

বেহদৰ পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পাবলৈ বহুত পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। পিতাই এই ৰথৰ দ্বাৰা আমাক বুজায়, এওঁ দাদাও হৈছে বিদ্যাৰ্থী। দেহধাৰী সকলোৱে বিদ্যাৰ্থী। পঢ়াওঁতা শিক্ষক হৈছে বিদেহী। তোমালোককো বিদেহী কৰি তোলে সেইকাৰণে পিতাই কয় - দেহভাৱ ত্যাগ কৰা। এই ভৱন আদি একো নাথাকিব। তাত সকলোবোৰ নতুন পাবা, অন্তিমত তোমালোকৰ বহুত সাক্ষাৎকাৰ হ'ব। এয়া জানা যে সেইফালে বিনাশ বহুত হ'ব, আণৱিক বোমাৰ দ্বাৰা। ইয়াত ৰক্তৰ নদী ব'ব, ইয়াৰ বাবে সময় লাগে। ইয়াৰ মৃত্যু বহুত বেয়া হয়। এয়া হৈছে অবিনাশী থণ্ড, মানচিত্ৰত দেখা পোৱা যায় যে হিন্দুস্তানতো যেন এটা কোণাহে। ড্ৰামা অনুসৰি ইয়াত সেইবোৰৰ প্ৰভাৱ নপৰেই। ইয়াত তেজৰ নদী ব'ব। এতিয়া প্ৰস্তুতি চলাই আছে। হ'ব পাৰে অন্তিমত তেওঁলোকে বোমাও ঋণলৈ দিব। বাকী সেইবোৰ বোমা যিবোৰ দলিয়াই দিলেই গোটেই সৃষ্টি শেষ হৈ যাব সেয়া জানো তেওঁলোকে ঋণলৈ দিব! কম গুণবিশিষ্ট বোমা দিব। কামত অহা বস্তু জানো আনক দিয়া হয়! বিনাশতো কল্পৰ আগৰ দৰে হৈয়েই যাব। নতুন কথা নহয়। অনেক ধৰ্মৰ বিনাশ, এক ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা। ভাৰত থণ্ড কেতিয়াও বিনাশ নহয়। কিবা অলপতো ৰক্ষা পৰিবই। সকলো মৰি গ'লে তেতিয়াতো প্ৰলয় হৈ যাব। দিনে-প্ৰতিদিনে তোমালোকৰ বুদ্ধি বিশাল হৈ গৈ থাকিব। তোমালোকৰ (পিতা আৰু পঢ়াৰ প্ৰতি) বহুত সন্মান থাকিব। এতিয়া জানো ইমান সন্মান আছে সেইবাবেতো কম সংখ্যক পাচ (উত্তীৰ্ণ) হয়। বুদ্ধিত উদয়ে নহয় যে কিমান শাস্তি খাব লাগিব আকৌ

আহিবও লাগিব দেৰীকৈ। অধঃপতিত হ'লে তেতিয়া কৰা উপাৰ্জন সকলো শেষ হৈ যায়। ক'লা ক'লা হৈয়ে যায়। তেতিয়া আৰু থিয় হ'ব নোৱাৰে। কিমান আঁতৰি ওচি যায়, কিমান যাবলগীয়াও আছে। নিজেও বুজিব পাৰে এই অৱস্থাত যদি শৰীৰ এৰিবলগীয়া হয় তেন্তে আমাৰ কি গতি হ'ব। বুজিবলগীয়া কথা নহয় জানো। পিতাই কয় - তোমালোক সন্তানসকল হৈছা শান্তি স্থাপন কৰোঁতা, তোমালোকৰ মাজতে অশান্তি থাকিলে পদ ভ্ৰষ্ট হৈ যাব। কাকো দুখ দিয়াৰ প্ৰয়োজন নাই। পিতাই কিমান মৰমেৰে সকলোকে “সন্তান-সন্তান” বুলি বাৰ্তালাপ কৰে। বেহদৰ পিতা নহয় জানো। তেওঁৰ গোটেই সৃষ্টিৰ জ্ঞান আছে সেইবাবেতো বুজায়। এইখন সংসাৰত কিমান প্ৰকাৰৰ দুখ আছে। বহুত দুখৰ কথা তোমালোকে লিখিব পাৰা। যেতিয়া তোমালোকে এয়া সিদ্ধ কৰি শুনাবা তেতিয়া তেওঁলোকে বুজিব যে এয়াতো একেবাৰে সঠিক কথা। এই অপাৰ দুখ পিতাৰ বাহিৰে আন কোনেও দূৰ কৰিব নোৱাৰে। দুখৰ তালিকা উলিয়ালে কিবা নহয় কিবা বুদ্ধিত ধাৰণ হ'ব। বাকীসকলেতো শুনিও নুশুনাৰ দৰে কৰিব। তেওঁলোকৰ বাবে গায়ন কৰা হয় - ভেৰাই স্বৰ্গীয় সংগীতৰ মোল কি বুজিব.....পিতাই বুজায় - তোমালোক সন্তানসকল এনেকুৱা ফুলৰ দৰে হ'ব লাগে। কোনো ধৰণৰ অশান্তি, মলিনতা থাকিব নালাগে। অশান্তি বিয়পোৱাসকল হৈছে দেহ-অভিমানী, তেওঁলোকৰ পৰা আঁতৰি থাকিব লাগে। চুবুৰী নালাগে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-

(1) যেনেকৈ পঢ়াওতা শিক্ষক বিদেহী, তেওঁৰ দেহবোধ নাথাকে, তেনেকৈ বিদেহী হ'ব লাগে। দেহবোধ ত্যাগ কৰি গৈ থাকিব লাগে। ক্ৰিমিনেল আইক (কু-দৃষ্টি) পৰিৱৰ্তন কৰি চিভিল আই (সু-দৃষ্টি) কৰি তুলিব লাগে।

(2) নিজৰ বুদ্ধি বিশাল কৰি তুলিব লাগে। শাস্তিৰ পৰা বেহাই পাবলৈ পিতাৰ বা পঢ়াৰ প্ৰতি সন্মান ৰাখিব লাগে। কেতিয়াও দুখ দিব নালাগে। অশান্তি বিয়পাব নালাগে।

বৰদান: চলোঁতে-ফুৰোঁতে নিজৰ দ্বাৰা অষ্ট শক্তিৰ কিৰণৰ অনুভৱ কৰাওঁতাফৰিস্তা (পৰী) ৰূপ হোৱা
যি অতি মূল্যবান দাগ বিহীন হীৰা হয় সেয়া পোহৰত ৰাখিলে তেতিয়া ভিন্ন ভিন্ন ৰং দেখিবলৈ পোৱা
যায়। এনেকৈ যেতিয়া তোমালোক ফৰিস্তা ৰূপধাৰী হ'বা তেতিয়া তোমালোকৰ দ্বাৰা চলোঁতে-ফুৰোঁতে অষ্ট
শক্তিৰ কিৰণৰ অনুভৱ হ'ব। কাৰোবাৰ তোমালোকৰ পৰা সহনশক্তিৰ অনুভৱ হ'ব, কাৰোবাৰ নিৰ্ণয়
কৰা শক্তিৰ অনুভৱ হ'ব, কাৰোবাৰ পৰা কিবা, কাৰোবাৰ পৰা অন্য কিবা শক্তিৰ অনুভৱ হ'ব।

স্লোগান: প্ৰত্যক্ষ প্ৰমাণ সেইজন যাৰ প্ৰতিটো কৰ্ম সকলোকে প্ৰেৰণা দিওঁতা হয়।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!